

Teodora Matei

În mintea comisarului

Copyright © Teodora Matei

Copyright © TRITONIC 2017 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București

e-mail: editura@triton.ro

www.triton.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MATEI, TEODORA

În mintea comisarului/Teodora Matei

Tritonic, 2017

ISBN: 978-606-749-256-9

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Editor: BOGDAN HRIB

Comanda nr. 209/iulie 2017

Bun de tipar: iulie 2017

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Teodora Matei

ÎN MINTEA COMISARULUI

Teodora Matei (n. 1971) lucrează din 1990 într-un institut de proiectare, unde a fost pe rând: desenator tehnic, tehnician proiectant, secretar de proiect, document controller. Locuiește în Ploiești.

Începând cu 2012 a publicat proză în revistele *Argos*, *Nautilus*, *Gazeta SF*, *Fantastica*, *Ficțiuni.ro*, *CPSF Anticipația*, *Revista de suspans*. Este prezentă în antologiile *Bumerangul lui Zeeler* (Cygnus, 2014), *Cele mai bune proze ale anului 2013* (Adenium, 2014), *Exit* (Eagle, 2016), *Argos Trei* (Tritonic&TexaRom, 2017).

Volume publicate: *Omul-fluture* (Tracus Arte, 2015), *Maya* (Tritonic, 2016) – ambele în colaborare cu Lucian-Dragoș Bogdan, *Stăpânul castelului* (Tritonic, 2016), *Cel-ce-simte* (Tritonic, 2016), *Tot timpul din lume* (Tritonic, 2017).

Cuprins

1. Amnezia și capcanele ei	7
2. Curiozitate	14
3. Caise și mărgăritar	38
4. Decepție	42
5. Prea multă dragoste	72
6. 305	77
7. Nerăbdare	104
8. Argentina	107
9. Confesiuni	141

Teodora Matei (n. 1977) absolvă din 1999 un institut de proiectare, unde a fost pe rând inginer tehnic, tehnician proiectant, secretar de proiect, document controller. Doculește în Ploiești.

În 2012 a publicat proză în revistele *Antifon*, *Antifon*, *Glasul SE*, *Fantastic*, *Furtună*, *Revista de suspans*. Este prezentă în antologiile *Zeus* (Cygnus, 2014), *Cele mai bune povești* (2013) (Adenium, 2014), *Exit* (Eagle, 2016), *Antifon* (Tritonic&TextaRom, 2017).

Volume publicate: *Omul dintr-un* (Tritonic&TextaRom, 2014) – articole în colaborare cu cu Libris.RO, Bogdan, *Săptămânal cartezului* (Tritonic, 2016), *Cel ce simte* (Tritonic, 2016), *Tot timpul din lume* (Tritonic, 2017).

1. Amnezia și capcanele ei

Sunt momente când ne dorim să uităm totul, să pornim o viață nouă, de la capăt, crezând că relele au dispărut pentru totdeauna, ca niște pete îndepărtate de înălbitor de pe haine, că ele au doar trecut, nicidecum viitor. Doar o cumpănă în viață, cum spun bătrânii, ne poate demonstra cât suntem de naivi, câtă încredere acordăm necunoscutului de după colț. Cumpănă... Așa zicea tanti Mioara, mătușa surdă de-o ureche cu care madam Iordan bea cafeaua duminica și, uneori, marțea, în vacanțe. Se uita atentă pe pereții ceștilor întoarse în prealabil cu gura în jos, pe un șervețel împăturit fix în patru, așezat pe farfurioară. Admonesta pe oricine încerca să vadă dacă se mai scurge vreun strop de lichid, orice nerăbdător dornic să afle de veștile de la drum sau morțile din familie.

Comisarul Anton Iordan se scutură ca de un frison și încercă să se îndrepte pe pernă, însă piciorul în aparat ghipsat, ridicat pe o pernă rigidă, îl dureau în continuare, în ciuda calmantelor administrate intravenos prin branula de pe mâna stângă. Era uimit că-și amintea atâtea amănunte din copilărie, însă perioada petrecută la Ploiești devenise o pată neagră într-un colț al propriei minți. Nu-și punea mari speranțe în propunerea prietenului Dan, nici în metodele clasice ale

psihologului din spital. Simțea că, într-un fel, ar fi trebuit să recupereze timpul lipsă de unul singur. Habar n-avea cum, însă își impunea s-o facă. Așa cum făcea la sala de forță când ar fi vrut să se lase în genunchi, să arunce cât colo greutatea, să se întindă pe covor și să-și permită să leșine. N-o făcuse niciodată. Mereu își spunea că medicul ăla văzut la știri urcase pe Everest fără oxigen, fără șerpași. Era tot un om. Dacă el putuse, orice om puternic ar trebui s-o facă.

Mai cugetă puțin la ideea de putere și închise ochii, sperând să ațipească. Ceasul din perete arăta abia două și jumătate. Dan avea să vină peste mai bine de o oră. Iordan recunoștea, era curios: cum aveau să-i redea memoria povestirile scrise de autorii aceia? Și toate astea, dintr-o prostie. După accident, când își recăpătase cunoștința, făcuse tot ce i se spusese: radiografii, tomografie, apoi venise pacostea aia de Sorin Matache, inspectorul-șef, și vrând să-l îmbărbăteze, îi spusese ceva de Ploiești. Nici atunci n-ar fi fost chiar totul pierdut, dacă Iordan s-ar fi prefăcut naiv și ar fi mimat că știa despre ce vorbea celălalt. Doar că el întrebase „Serios?! Ce-am făcut la Ploiești?”, motiv pentru care medicul de gardă să cheme psihologul, să-i aranjeze întâlniri zilnice cu acesta, în urma cărora comisarul ajunsese la concluzia că ultimele luni i se șterseseră complet din minte.

Ar fi putut să improvizeze, să spună niște banalități, s-o scalde, cum s-ar zice. Ce-l speriașe cel mai tare era faptul că pierderea de memorie îi putea afecta locul de muncă, iar comisarul nu era pregătit încă să se pensioneze, cu atât mai mult pe caz de boală. Își suspectase destui colegi de-a lungul vremii că se folosiseră de tertipuri ca să iasă din sistem mai devreme, așa că soarta nu se putea răzbuna pe el cu mai multă cruzime.

Apoi primise propunerea lui Dan, patronul unei edituri. Se știau din facultate. Jucaseră bridge, băuseră tone de cafele, fumaseră alte tone de Carpați fără filtru sau Bucegi. Cafea... Îl trimisese, odată, madam Iordan la tanti Mioara. Plecase singur, cu tot curajul dat de importanța unei astfel de misiuni acordate unui băiețel de patru ani. Traversase cartierul, urcase cele patru etaje și ciocănisese puternic în ușă. Neprimind niciun răspuns, decisese să se întoarcă acasă, numai că drumul trecea pe lângă alimentara unde, într-un colț, erau depozitate jucăriile: păpuși cu părul lung și camioane roșii, metalice. Rămăsese cu nasul lipit de vitrină, neștiind cât timp trecuse. Îl trezise o palmă dată cu sete peste fund și glasul mamei: „Aici erai, neisprăvitule! Un ceas te-am așteptat!” Plânse îndelung, cu sughituri, până acasă.

Comisarul întredeschise ochii, nemulțumit de vaietele auzite dintr-un salon alăturat. Nici pașii hotărâți ai unei asistente, nici vocea stridentă a acesteia nu-l mai îndemneau la somn. Trei fără zece... Dan era parolist, așa îl știa de când lumea. Dar se putea baza, oare, pe autori? Oamenii ăia aveau familii, slujbe, ar fi fost dispuși să scrie în două săptămâni câte o povestire inspirată de cazurile din Ploiești? Iar Sorin... scăpase cu doar câteva zgârieturi, se întorsese la birou, primise alte misiuni... ar fi putut să stea el de vorbă cu fiecare, să verifice amănuntele care-ar fi trebuit să-l ajute? Trebuia să-și facă timp, în definitiv îi era subaltern, se gândi Toni Iordan îndreptându-și umerii cu o grimasă de durere.

De când stătea în spital avusese timp să-și cunoască toate oscioarele, toți mușchii, toți nervii pe care un accident i-ar fi putut afecta. El nu greșise cu nimic, ba mai mult, primise mulțumirile celor pe care-i salvase, însă tot ce s-ar fi putut vindeca fizic era pe cale să se vindece. Doar gândurile din

creierul izbit de cutia craniană în impactul cu stâlpul lateral al mașinii, doar ele se încăpățâneau să-și țină ascunse niște su-rate mai tinerele... Cunoscuse o tânără frumoasă. Uneori se amuza la gândul unui meci între ea și soția lui. Pe plan fizic, cea de-a doua ar fi fost în avantaj clar, kilogramele depuse de-a lungul anilor deveniseră un atu serios.

Avu ocazia să se bucure de vederea nevestei, înveșmântată într-o rochie mult prea subțire și mult prea strâmtă pentru vârsta ei, mai curând decât ar fi crezut. Îl privea din ușa salonului, ezitând să intre. Își făcu puțin curaj văzând că bărbatul nu doar-me. Înaintă val-vârtej până în apropierea patului și se așează pe scaunul cu blat de lemn și picioare metalice. Oftă adânc:

– Am plecat mai devreme de la serviciu și-am lăsat o atenție la portar. M-am gândit să nu mă-nghesui la patru, cu toată lumea.

– Bine-ai făcut, răspunse bărbatul, atent la mâinile care scotoceau febril în sacoșa de plastic.

– Ți-am adus niște caise, s-au mai ieftinit, am luat și de niște gem... Poate-l fac în seara asta.

– Mulțumesc, spuse Iordan, nevrând să creeze o situație neplăcută refuzându-le.

Poate avea să i le dea lui Dan, mai târziu. El se ferea de tot ce i-ar fi putut cauza vreo indigestie, era departe de starea în care să alerge pe holuri spre toalete, nici să întârzie în încăperile alea mizerabile, unde toate robinetele curgeau și toate vasele de ceramică erau ciobite.

– Cum ești? Te simți mai bine?

– Da, n-am nimic, în afară de blestematu-ăsta de ghips. Peste o săptămână mi-l scot, e posibil să mi-l pună doar până la genunchi și să vin acasă.

– Ar fi foarte bine! exclamă femeia.

Comisarul își dresе glasul, evitând o replică acidă. Măcar în spital avea liniște. Nu zdrăngănea nimeni oale cât era ziua de lungă, nu erau adolescente trântitoare de uși, nici băieți iubitori de chefurі și băuturi spirtoase. Trebuia să facă ceva cu ăia mici. Spunea asta de câțiva ani, de când copiii crescuseră, iar educația mamei se rezuma la țipete în momente de furie și efuziuni sentimentale în restul timpului.

– Ce mai știi de celălalt șofer? E arestat?

– Habar n-am, răspunse Iordan. Mi-a spus Sorin căte ceva, dar, sincer, nu m-a interesat. O să-l dau în judecată, o să ne târăm prin tribunale, o să-i cer despăgubiri, el n-o să aibă de unde să-mi dea, din pușcărie... cam așa... Important e că-s în viață.

– Așa e, Toni, așa e, recunosc soția printre lacrimi.

– Nu te pune pe bocit acum, o scoatem noi cumva la capăt.

Pentru Iordan lucrurile erau simple: văzuse o mașină venindu-i din față, neputându-se replea dintr-o depășire periculoasă. El alesese să tragă dreapta de volan, să evite impactul frontal. Se răsucise de câteva ori, apoi se înfipsea cu portiera din stânga într-unul dintre copacii de pe marginea drumului. Îl auzise pe Matache spunându-i ceva, însă alesese să adoarmă, nu mult, doar câteva minute. Acela rămăsese unicul moment din viață când fusese laș, dar nu rezistase stării aceleia de abandon într-o ceață moale și caldă.

Glasul lui Dan puse capăt scenei lacrimogene și dătătoare de gânduri negre.

– Salutare, salutare! Am adus manuscrisul!

Femeia se întoarse curioasă, la timp pentru a nu sesiza privirea muștrătoare a soțului către noul venit.

– A, sărut mâna... Nu, nimic, i-am adus lucrarea unui psiholog care publică la mine la editură. Poate ajută, știi...

– A, credeam că-i vreo carte de dragoste. Măcar polițistă...

– Nu, nimic de genul ăsta, dar imediat ce mai scot ceva, te anunț, veni răspunsul grăbit al oaspetelui.

– Păi, atunci te las cu Dan. Vin mâine, spuse femeia.

Se ridică și se apropie de soțul ei. Dădu să-l sărute pe frunte, dar se răzgândi; îl atinse ușor pe piept și-i spuse:

– Hai pa, te pup, ai grijă de tine!

Jordan flutură degetele mâinii drepte și dădu din cap. O așteptă să se îndepărteze, ca să-i reproșeze celuiilalt:

– Tot gură mare ai rămas!

– Iartă-mă, nu mi-am dat seama.

– Nu-i nimic, zi mai bine cum a mers proiectul!

– Ca uns! I-am strâns pe toți într-o seară, Sorin a fost acolo și-a împărțit notițele cazurilor, ei au mai pus întrebări, și-au schimbat numerele de telefon și... uite! Evident, scopul real e secret, le-am spus că personajele sunt fictive, cu excepția inspectorului-șef, căruia-i place să se dea în stambă.

Dan scoase din servietă un teanc de foi printate, prinse într-un dosar cu coperte transparente.

– Sunt tare curios ce-o să iasă! admise, în timp ce punea mapa pe noptieră.

– Și eu sunt, spuse Jordan. În cel mai rău caz, te mai alegi cu o antologie.

– Eh, nu mă gândesc la asta încă, deși mi-a trecut prin minte chiar o idee faină de lansare.

– Bine, promit să citesc după ce pleci. Spune-mi ce-ai mai făcut, cum îți merge.

– Binișor, nu mă plâng. Când am timp, n-am bani și invers. Hai, gata, te las! Mă duc la teatru. E o piesă mișto, cu Maia Morgenstern, la Național. Trebuie să mă aranjez și eu, să mă spilcuiesc...

– Du-te, du-te, mii de mulțumiri și salutări acasă!

– Transmit, transmit, spuse Dan, care ajunsese deja la ușă.

Jordan întinse mâna după manuscris și văzu punga cu caise. Uitase să i le dea celuiilalt. Așeză ochelarii la rădăcina nasului și dădu prima foaie. Îi tremurau mâinile, știind că avea să citească paginile acelea simțindu-se ca în visele în care se vedea din afara corpului, studiindu-se ca pe un străin.

2. Curiozitate

Agentul-șef principal Popa, de la Secția 2 de Poliție Nord, se plimba pe stradă cu mâinile la spate, părând să supravegheze pompierii în acțiunea de ridicare a scării mobile. Era nerăbdător să încheie misiunea, să poată pleca spre casă. Mai văzuse el de-astea: câte-o babă surdă care pusese pe jar un cartier întreg, plus o liotă de neamuri. Unora le spărsese ușile cu ajutorul jandarmilor, altora le intraseră pompierii pe fereastră ca Moș Crăciun pe horn. Ar fi preferat, în cazul de față, intervenția jandarmilor, numai că majoritatea erau plecați într-o misiune de căutare a unui evadat.

Când nacela ajunsese în dreptul celui de-al treilea etaj, toată suflarea strânsă ca la bâlci începu să aplaude. Polițistul se întoarse muștrător spre curioși, făcându-le semn cu degetul să păstreze liniștea. Urmări cum bărbatul în salopetă roșie, odată trecut peste pervazul balconului, scoase din rucsacul atârnat pe umăr câteva unelte. Introduse o dălțiță subțire între ușă și toc, în dreptul încuietorilor, pe rând, apoi apăsă încet, în sus și-n jos. În mai puțin de un minut pătrunse în apartament, făcând semn agentului-șef să vină pe scări, la intrare.

Plin de importanță, Popa își chemă prin stație colegul care fusese responsabil cu redirecționarea circulației: strada fiind

cu sens unic, niciun vehicul n-ar fi reușit să treacă de mașina pompierilor. Cei doi polițiști urcară spre apartamentul indicat, alături de medicul Stere de pe ambulanță. Pompierul îi aștepta în prag; misiunea lui se încheiase; avea să completeze un raport despre condițiile în care pătrunsesse în locuință și lucrurile văzute acolo. Iar acelea nu erau tocmai ușor de descris: cadavrul unei bătrâne într-o baltă de vomă uscată și mirosul floral greșos, persistent, de parcă femeia înghițise câțiva litri de parfum. Ridică din umeri, dându-le de înțeles celorlalți că le pasa ștafeta, apoi coborî în grabă treptele, două câte două.

Agentul-șef principal îl întrebă grăbit, aproape din instinct:

– Stați așa! Cum ați deschis ușa?

Pompierul se opri la etajul inferior și răspunse, recunoscându-și greșeala de a nu fi furnizat acel detaliu:

– Cu cheia. Era în broască, pe dinăuntru.

– Ok, mulțumesc! primi răspunsul polițistului.

Pe trepte începură să apară vecini ori simpli trecători pentru care intervenția celor de la Situații de Urgență era un adevărat eveniment. Printre ei, îndepărtându-i cu coatele, încerca să se strecoare o tânără slăbuță, blondă, cu părul prins într-o coadă la spate.

Un bărbat masiv îndepărtă cu propriile-i mâini două femei ce se proptiseră de balustradă, nevrând să piardă locul de unde ar fi văzut, sau auzit chiar din gura polițiștilor, detalii importante:

– Dați-vă la o parte, e nepoata doamnei Vlaicu! Apoi șopti doar pentru el: Babe nebune!

Tânăra ajunsese în spatele doctorului Stere; tremura, iar ezitarea agentului-șef principal de a intra în apartamentul cufundat în liniște nu prevestea nimic bun. Popa le făcu